“อวลกลิ่นการเวก”

TW: มีเนื้อหา 18+ โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

เพลาพลบค่ำ แสงสุรยันคล้อยลับลา ณ ขอบฟ้า รอบข้างพลันเงียบสงบสู่ราตรีในยามนี้ ทว่าภายในเรือนไม้งานที่ข้างคุ้งน้ำกลับมิได้สงบดังเคย อายหอมอบอวลไปด้วยกลิ่นดอกการเวกลอยคละคลุ้งไปทั่วเรือนเรือนไม้งาม

ภายในหอนอนของว่าที่คุณหญิงเต็มไปด้วยความร้อนผ่าวที่ปะทุขึ้นมา เล่นงานเจ้าของเรือนร่างสะโอดสะองเสียตั้งแต่หัวค่ำ จนพระอาทิตย์เริ่มคล้อยต่ำ สติก็เริ่มเลื่อนหาย เสื้อผ้าหลุดลุ่ยจนเผยเรือนร่างขาวเนียนนวลดั่งหยวกล้วยในท่าทางกึ่งนั่งกึ่งนอนอ้าขาอยู่บนเตียง ดีเพียงใดที่เพลานี้มักมิมีผู้ใดขึ้นมารบกวนบนเรือนมากนัก เพียงกระจายกันอยู่รอบๆ เท่านั้น

“..พี่-พี่หาญ"

เสียงหวานกระเส่าดังคลอมาตามเสียงลม เจ้าของเรือนร่างสะโอดสะองในสภาพแววลอยตามอากาศพลางเอ่ยชื่อใครบางคนที่คนึงหาที่สุดในเพลานี้ แม้จะกินยาไปเพียงเท่าไร แต่ก็มิสามารถบรรเทาลงความร้อนรุ่มลงได้ซ้ำอาการกลับทวีคูณจนกลิ่นดอกการเวกตลบอบอวลไปทั้งเรือนเช่นนี้ กลิ่นอายอันแสนหอมหวานฟุ้งกระจายคล้ายเชิญชวนให้มาดอมดมเสียอย่างนั้น

ฝ่ามือเรียวสวยขยับเคลื่อนกอบกุมแก่นเนื้อร้อนเพื่อชักสาว แม้ภายในห้องจะมีเพียงตน ทว่ากลับจินตนาการเรื่องลามกถึงร่างสูงของว่าที่คนรักอย่างเสียมิได้ การย้ายมาอยู่ร่วมกันไม่กี่วัน แต่เขากลับเสพติดการถูกสัมผัสเสียแล้ว

“อะ—อือ คุณพี่”

ดวงหน้าเรียวสวยเชิดขึ้น กายเล็กบิดเร้าอย่างทรมาณในตัณหาครวญครางเรียกหาคู่หมายไม่หยุดปาก แม้จะเป็นเรื่องที่น่าอายอยู่มากโขแต่เพราะคิดว่าท่านขุนคงมิได้กลับเรือนเร็วๆนี้ จึงไม่ทันระวัง ไม่คิดหน้าคิดหลัง ไม่คิดเลยว่าหากเจอตนในสภาพนี้จะเกิดอะไรขึ้น

ทางด้านของขุนพิทักษ์นคร เมื่อสิ้นเวรราชการจึงได้มุ่งหน้ากลับเรือนในทันทีทันใด ซึ่งใช้เวลาค่อนข้างเร็วกว่ากำหนดเล็กน้อย เนื่องด้วยใจคนึงหา อยากจะรีบกลับมาหาคู่หมายโดยเร็วจึงรีบจัดการงานทั้งหมดเพื่อกลับมา

จนเมื่อเรือเทียบท่าที่หน้าเรือนจึงรีบสั่งบ่าวให้แยกย้ายกันกลับเรือนค่อยมารับใช้ในพรุ่งนี้เช้า จนเรือเทียบท่านิ่งสนิทจึงรีบสาวเท้าขึ้นเรือนทันที

ทว่าเมื่อยิ่งเข้าใกล้เรือนเรือนเพียงใจ กลับได้กลิ่นหอมหวานของคนที่ตนรักลอยคลุ้งเข้ามา พลันร่างกายตนเองจึงเริ่มร้อนผะผ่าวอย่างมิอาจหักห้ามใจได้

เขาสามารถรู้ได้ทันทีว่าคู่หมายที่รออยู่ เริ่มเข้าสู่ช่วงการตระกัดแล้ว แม้จะไม่สมควรสำหรับคู่ที่ยังมิตบแต่งกันเป็นพิธีเท่าไหร่นัก กระนั้นก็มิสามารถหักห้ามใจไม่ให้เข้าหาความหอมหวานนั้นได้เลยแม้แต่น้อย สองเท้าก้างเข้ามาจนได้ยินเสียงร้องหวานของคนรัก

"ละออ"

เสียงกระเส่าแสบแหบพร่าของชายร่างสูง ร้องเรียกชื่อผู้เป็นคนรักในทันทีเมื่อเข้ามาถึงในหอนอน พร้อมกับที่เจ้าตัวรีบลงกลอนประตูปิดหน้าต่างทั้งหมดทันที เพื่อที่จะได้มิมีผู้ใดมาขัดขวางหรือได้ยินอะไรที่มิไคร่ควรนัก

"ละออ....คิดถึงพี่ขนาดนี้เชียวหรือ"

“พี่หาญ!”

เสียงหวานสั่นระริก มือเล็กรีบดึงผ้ามาคลุมตัว จะพยายามถอยหนีเพียงใดก็มิทันเสียแล้ว เมื่อร่างสูงใหญ่เห็นเรือนร่างขาวเนียนเปลือยเปล่าความร้อนในอกพุ่งขึ้นถึงขีดสุด ก่อนจะเดินเข้าไปหาแล้วแนบริมฝีปากประกบจูบในทันทีมิรีรอให้อีกคนได้พูดอะไรมากไปกว่านี้

กลีบปากออกแรงบดเบียดรุนแรงเสียจนสามารถส่งลิ้นร้อนเข้าไปตักตวงทุกความหอมหวานในโพรงปากได้ เสียงดูดดุลลามกดังเคล้าเบาๆเป็นจังหวะพร้อมตวัดลิ้นเกี่ยวหยอกล้อลิ้นเล็กไปในตัว

"อืม...."

“อะ-อื้อ”

เรี่ยวแรงอันน้อยนิดของผู้ถูกฉกฉวยพยายามดันอกแกร่งให้ผละออกไป แม้พวงแก้มสีระรื่นจนน่าเอ็นดู ดวงตาเงยรับสัมผัสพลางใช้ลิ้นเกี่ยวพันหาเก้ๆกังๆ ประสานกับเสียงคราง้ทุ้มต่ำในลำคอดังขึ้นพร้อมกับที่ขุนนางหนุ่ม ค่อยๆปลดกระดุมชุดตัวเองออกช้าๆ

เมื่อกระดุมถูกปลดกลิ่นอายร้อนแรงจากตัวจึงลอยฟุ้งไปทั่วทั้งห้องผสานกับกลิ่นหอมหวานของคนรักเสียจนแทบคุมสติไม่อยู่ ความต้องการที่เพิ่มมากขึ้นทำเอาเสียสติของชายร่างสูงแทบขาดหาย เขาต้องการต้องการจะล้มรสและกลืนกินกลิ่นหอมหวานนี้เหลือเกิน

“ละออ-ละออขอโทษ-“

“น้อง- อือ..น้องควรนับเวลาวันตระกัดให้ดีกว่านี้”

น้ำเสียงอ่อนหวานของอุทรน้อยในอ้อมอกดังขึ้นเมื่อดวงตาประสานมองร่างสูงของคนที่ตนพึ่งจะครวญครางหาในค่ำคืนนี้ พลันกลิ่นกายของพญาโชยมาความรู้สึกร้อนผ่าวถึงได้กลับมาอีกครั้ง เจ้าตัวน้อยเริ่มอยู่ไม่สุขราวกับอยากถูกเติมเต็มให้เสียได้

“หอม”

“อือ- หอม”

วงแขนเล็กรั้งท้ายทอยอีกคนลงมาหา คล้ายกับหลงระเริงในกลิ่น จมูกรั้นคลอเคลียแก้มคนตัวสูงไม่ห่าง สติถูกทิ้งอยู่เบื้องหลังขณะที่ตัณหานั้นเริ่มทำงาน

"เจ้ามิจำเป็นต้องขอโทษ"

"ละออน้อยของพี่"

ฝ่ามือหนาสากเลื่อนมาประคองแก้มเนียนให้มองสบในดวงตาเพื่อให้เห็นว่าตอนนี้เขาเป็นเช่นไร โหยหามาเพียงใด สายตาเหลือบไปมองเห็นยาที่พึ่งถูกใช้ไปแต่ดูท่าแล้วมันคงไม่ช่วยอะไรซึ่งตนเข้าใจดี เพราะตนเองก็แทบใช้ยาไม่ได้ผลเพราะงั้นมีเพียงทางเดียว

"หากใช้ยายังมิได้ผลมีเพียงทางเดียวน้องคงรู้ดี"

"อืม...ในตอนนี้พี่ต้องการเจ้าเหลือเกิน"

"ปล่อยกายไปตามคารมณ์แล้วเป็นของพี่เถิดหนา"

ยามดวงตาประสาน ละออรับรู้ได้ว่าคนตัวโตที่อยู่ตรงหน้าก็รู้สึกไม่แพ้กันจึงทำเพียงพยักหน้าหงึกหงัก และถึงอีกฝ่ายจะไม่ปริปากพูดก่อน ก็คงจะเป็นตนเองที่จะร้องขอให้สัมผัส

อยากถูกสัมผัส อยากถูกสัมผัสใจจะขาด

“น้องเป็นของพี่”

“ของพี่คนเดียวเลยหนา”

ในเมื่อมันอยู่ในสถานการณ์ที่แก้ไขไม่ได้ ไม่มีอะไรมาเติมเต็มความต้องการในตอนนี้และไม่มีตัวช่วยแล้วจึงยอมปล่อยเลยตามเลย ทางด้านของชายร่างยักษ์เมื่อถูกคล้องคอแลถูกกล่าวชมว่าหอมเพียงใด เจ้าตัวยิ่งแทบจะคุมตัวเองไม่อยู่รีบปลดกระดุมเสื้อออกจนหมดแล้วถอดมันไปกองอยู่ที่พื้นรวมไปถึงผ้าโจงกระเบนและผ้าขัดเอวของตนเองด้วยเช่นเดียวกัน

จนร่างกายที่เปลือยเปล่าไม่ต่างจากคนรักเผยให้เห็นร่างกายกำยำใหญ่โตแม้จะมีรอยแผลเป็นอยู่บ้างแต่กลับทำให้ดูแข็งแกร่งดุดัน ผิวสีเข้มเข้ารับกับรอยสักไหนจะไรขนอ่อนที่หน้าอกไล่มาจนถึงหน้าท้องลงไปเป็นเส้นทางนำสายตาลงไปหาสิ่งที่กำลังขยายใหญ่จนชี้หน้าคนที่อยู่ในห้วงตัณหา

ท่อนลำขนาดเขื่องที่ประดับด้วยเส้นเลือดปูดโปนกระตุกไปมาพร้อมมีน้ำใส ๆ ไหลออกมาหรือจะกลิ่นที่รุนแรงที่ออกมาเคล้ากับความร้อนแรงจากอายคงเป็นเรื่องง่ายที่จะทำให้สิ้นสติ

ฝ่ายของเจ้าตัวน้อยที่กำลังต้องการเติมเต็ม เป็นต้องมีริ้วแดงก่ำบนดวงหน้าเด่นชัดขึ้นเมื่อนัยน์ตาน้ำตาลเคลื่อนสำรวจร่างกายกำย่ำอย่างหลงใหล ก่อนพลันแสดงความวิตกกับสิ่งที่อยู่ตรงหน้า

แบบนี้จักเข้ามาได้เช่นไรกัน

“ละ-ละออยังมิเคย...”

ได้ยินดังนั้น ไม่รีรอท่านขุนเข้าในคร่อมร่างบางที่อยู่บนเตียงก่อนจะกดจมูกสูดดมความหอมหวานตามซอกคอไล่มาไหปลาร้าและเนินอกทุกทางที่ผ่านก็ถูกหนวดเคราไซร้ให้สยิว ก่อนจะมาหยุดที่ยอดอกสีหวานที่เต่งตึงเป็นไตเจ้าตัวจูบเบาๆ ก่อนจะใช้วงปากครอบดูดยอดอกเอาไว้แล้วใช้ลิ้นโลมเลียมันเบาๆ

ในตอนนี้ทั้ง กลิ่น เหงื่อ รส สัมผัสทุกอย่างล้วนหอมหวานยากเกินจะหยุดตนเองได้อีกแล้ว เสียงหวานของเจ้าการเวกน้อยขาดห้วงคล้ายว่าให้รู้กัน นี่เป็นครั้งแรก หลายๆ อย่างจึงไม่ใช่เรื่องที่คุ้นชิน กระทั่งร่างถูกคร่อมก็บิดเอียงกายเอียงคออย่างว่าง่ายปล่อยให้ถูกซุกไซ้ไม่ขัดขืน

“อ้ะ- พี่”

“พี่..อื้อ-”

ริมฝีปากเม้มคล้ายไม่อยากให้หลุดเสียงน่าอายอีก กระนั้นก็เป็นเรื่องยากเมื่ออารมณ์กำลังถูกกระตุ้น กายเล็กเอนตัวขึ้นให้คนตัวสูงตักตวงชิมได้ถนัด จนแผ่นอกแนบชิดไปกับริมฝีปากอีกฝ่าย เล็บเผลอจิกลงบนบ่ากว้างคล้ายหาที่ระบาย ฝ่ามือข้างที่วางก็สอดเข้าไปในเรือนผมสีน้ำตาลเข้ม

“น้อง- น้องชอบ”

“ได้โปรด สัมผัสน้องให้มากกว่านี้หนา”

"มิต้องเป็นห่วงไป"

"พี่จักทำให้ครั้งแรกนี้....ถึงใจที่สุด"

เจ้าของเรือนร่างสะโอดสะองกล่าวอย่างคนึงหา ส่วนชายกำยำโน้มลงไปกระซิบเบาๆ ด้วยเสียงหวานที่ข้างใบหูเมื่อได้ยินแต่ละประโยคจากคนที่นอนอยู่ใต้ร่างของตนมันทำให้เขาแทบจะหมดความอดทนที่พยายามข่มอารมณ์เอาไว้

ถึงอย่างนั้นก็ไม่รีรอทำตามที่คนเรียกร้องขอ ค่อยๆ สัมผัสเรือนร่างคนรักอย่างแผ่วเบาแต่ก็หนักแน่น เมื่อหยอกล้อกับยอดอีกข้างหนึ่งจนพอใจ จึงยงขยับย้ายไปอีกข้างมือข้างหนึ่งใช้ศอกค้ำยันตัวไว้ส่วนอีกข้างก็ขยับเลื่อนไปลูบไล้ที่สะโพกสอบเบาๆ

แล้วเลื่อนต่ำลงเรื่อยๆจนไปหยุดอยู่ที่ช่องทางรักพร้อมลูบไล้เบาๆ ให้สะดุ้งก่อนจะละความสนใจมากอบกุมแกนกลางขนานย่อมของอีกส่ายมือสากรูดรั้งเป็นจังหวะรวดเร็ว

ผสมกับการเล้าโลมจากท่อนบนหวังให้อีกคนปลดปล่อยออกมาโดยไวเพื่อใช้ในการเบิกช่องทางให้ลื่นขึ้น เพราะตนเองก็อยากจะใส่เข้าไปจนท่อนลำปวดหนึบไปหมดแล้วเช่นกัน

"อืม...."

"เจ้าชอบหรือไม่"

เสียงแหบพร่าเอ่ยเมื่อลดระดับลงไปจูบหน้าหน้าท้องเนียน ก่อนจะจูบเบาๆที่ใต้สะดือแล้วใช้ลิ้นไล่เลียเบาๆ ขึ้นมาจนถึงช่องท้องพร้อมทั้งสาวแก่นร้อนเล็กนั้นไปด้วยเพื่อกระตุ้นให้ถึงที่สุด

“อื้อ- ชะ-ชอบ”

“ฮื่อ..”

ยิ่งชอบเข้าไปใหญ่เมื่อแกนกลางถูกกระตุ้น และอาจเพราะอารมณ์ที่ปะทุอยู่ก่อนหน้า ไม่นานร่างกายจึงเกร็งกระตุกปลดปล่อยจนเลอะเปรอะทั่วหน้าท้องแบนราบและมือหนากร้านนั้น

เมื่อคนน้องบอกว่าชอบเจ้าตัวก็ยกยิ้มพึงพอใจจนในที่สุดเป้าหมายของตนก็สำเร็จเมื่ออีกคนปลดปล่อยออกมาจนเลอะหน้าท้องและมือของตนไปหมดกระนั้นมิมีการนึกรังเกียจเขาลองเลียชิมสัมผัสหอมหวานที่เปรอะเปื้อนหน้าท้องนั้นอย่างยินดี

"มิต้องอดกลั้นปล่อยออกมาเสียเถิด"

"พี่จักทนมิไหวแล้วหนา"

เนื่องด้วยอารมณ์ที่มากขึ้นจึงระบายมันออกไปด้วยการดูดและขบกัดตามเรือนร่างบางไปทั่วเพื่อกระตุ้นและระบายความต้องการของตนจนเต็มไปด้วยรอยรักสีกุหลาบและรอยเขี้ยวของเขา

ผิวขาวผ่องขึ้นสีอย่างง่ายเมื่อถูกขบกัดก่อนท้ายที่สุดเสียงนุ่มจะหลุดร้องความสุขสมที่ได้รับทำให้ร่างกายร้อนผ่าว ละออสะดุ้งโหยงกับทุกสัมผัสที่ถูกมอบให้จนมวนท้องขึ้นมาเสียอย่างนั้น

อกเล็กกระเพื่อมอย่างเหนื่อยล้า แต่ทั้งนี้มือขาวกลับคว้ามือหนาแปะแก้มนวล พอมาเทียบขนาดแล้วก็ดูต่างกันมากโข

“น้องรู้ว่าพี่ทนมิไหวแล.....”

“พี่จักรอช้าเสียอยู่ไย”

ดวงหน้าใสเกลี้ยงเกลาคลอเคลียหาฝ่ามือหนา ดวงตากลมช้อนเงยสบคล้ายอ้อนออดไม่ยอมเลิกรา ไม่รู้เป็นเพราะว่าอยู่ในช่วงตระกัดหรือไรจึงคิดอยากเอาแต่ใจเช่นนี้ เจ้าของร่างกายกำยำสูงใหญ่ของขุนนางหนุ่มเป็นต้องประหลาดใจจากการกระทำที่แตกต่างจากยามปกติที่พบเห็นเมื่อฝ่ามือถูกจับไปแนบกับแก้มเนียนจึงใช้นิ้วหัวแม่มือเกลี่ยไปตามแก้มเบาๆ

ริมฝีปากบางเม้มเข้าหากัน จะบอกว่าตอนนี้ไม่กลัวสิ่งที่ใหญ่โตตรงหน้าก็คงปด แต่กายเล็กก็ยอมพลิกตัวนอนคว่ำ สะโพกมนยกขึ้นขณะขาค่อยๆ ขยับแยกออกจนเผยช่องทางหลัง

“ใส่....เข้ามาในตัวน้องเถิดหนา.....”

“น้องอยากโดน.....เสียใจจักขาด”

เมื่ออีกคนพลิกตัวนอนคว่ำโก่งโค้งสะโพกขึ้นจนช่องทางรักปรากฏขึ้นตรงหน้าคนตัวโตเป็นต้องกลืนน้ำลายลงอึกใหญ่ก่อนจะใช้น้ำรักของอีกคนทาไปให้ทั่วท่อนลำใหญ่โตของตนเองและช่องทางให้เรียบร้อย

"เช่นนั้น....พี่จักมิรีรอ"

"พี่จักทำตามที่น้องขอเอง"

"อึก....อืม...."

เสียงครางทุ้มต่ำดังขึ้นเมื่อหาญค่อยๆ กดส่วนปลายเข้าไปในช่องทางที่แสนคับแน่นนั้น แล้วจึงขยับกายเข้าจนส่วนปลายเข้าไปจนได้ในที่สุด กระนั้นความต้องการจึงได้พุ่งถึงขีดสุด

ไม่รอช้าจึงได้พรวดใส่เข้าไปจนถึงส่วนโคนหมดภายในทันทีความคับแน่นนุ่มหยุ่นและความร้อนจากอีกคนทำเอาเสียแทบถึงฝั่งฝันในทันที ซึ่งนั่นทำให้ร่างกายของคนตัวเล็ก เป็นต้องสะดุ้ง

“อ๊ะ!....อือ....”

ความไม่คุ้นชินทำให้ต้องเม้มปากเน้น แต่ไม่ทันได้พักหายใจเสียงหวานก็หลุดร้องลั่น ดวงหน้าเหยเกไปด้วยความเจ็บปวดจนซบลงกับหมอน ผ้าปูยู่ยี่ไปหมดเพราะถูกมือเล็กขยุ่มแน่น กายเล็กสั่นเทาแทบเกร็งไปทั้งตัว ถึงจะเป็นเช่นนั้นช่องทางกลับบีบรัดแน่นเสียข้างในนั้นร้อนรุ่มไปหมด

กระนั้นด้วยความใหญ่โตผิดกับขนาดช่องทางคับแคบก็ทำให้มีเลือดไหลซิบออกมาบ้างแต่ถึงแบบนั้นเขาก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรมากเพราะเข้าใจ ว่าครั้งแรกก็คงจะเป็นแบบนี้และไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร

"อืม....เจ็บหรือคนดีของพี่"

“เจ็บ”

“ฮึก..น้องเจ็บ”

เจ้าตัวโน้มตัวโอบกอดคนรักไว้จากด้านหลังพร้อมทั้งพ่นคำถามด้วยเสียงหวานกระเส่าที่ข้างใบหูเล็กนั้นคล้ายกับจะหยอกล้อ จนกระทั่งพญาหนุ่มจะเปลี่ยนมาเป็นขบกัดที่ใบหูและหลังคออีกคนด้วยความโหยหาอยากให้เป็นของตนเพียงผู้เดียวตั้งแต่นี้ไป

ให้พันธะเริ่มจากนี้เป็นต้นไป

เพื่อครอบครองคนผู้นี้ไว้

เพียงผู้เดียว...
.....

"อื้อ-"

ความเจ็บแล่นเข้าหาเมื่อถูกขบกัดทั้งหูและหลังคอ ดวงหน้าใสแดงก่ำลามยันใบหูเพราะคำหวาน โดยที่เจ้าตัวน้อยไม่รู้ตัวเลยว่าถูกทำพันธะไปเสียแล้ว น้ำตาหยาดนึงไหลตามแก้มเนียน หลังปรับตัวได้ซักพัก ความเจ็บจึงเริ่มแปรเปลี่ยนไปเป็นความเสียวซ่าน ทั้งๆ ที่พึ่งจะปลดปล่อยแต่ความร้อนผะผ่าวยังคงปะทุจนเป็นฝ่ายขยับสโพกบดเบียดกับส่วนนั้นเอง

"อื้อ พี่...พี่หาญ"



ครั้นเอ่ยจนคุ้นปากแล้วจึงร้องหาว่าที่สามีไม่เลิก ดวงหน้าหวานเชิดขึ้น ดูเคลิ้มจนเหมือนเด็กที่หลงระเริงในราคะเสียอย่างนั้น

"มิเป็นไรดอก...."

"อย่าร้องไปเลยหนา.."

ริมฝีปากหนาแนบจูบซับที่ดวงตากลมโตอย่างถะนุถนอมก่อนที่ฝ่ามือจะเลื่อนมากระชับไว้ที่สะโพกบางเอาไว้ให้มั่น ก่อนที่ตนเองจะเริ่มขยับกายในทันทีด้วยแรงอารมณ์ที่มีจึงไม่สามารถห้ามใจเอาไว้ได้สะโพกแกร่งขยับส่งแรงเข้าออกเป็นจังหวะค่อนข้างรุนแรงจนเกิดเสียงเนื้อกระทบกันดังออกมาอย่างชัดเจน

"อ่า...อืม...."

"เมีย....เมียจ๋า..."

เสียงคราง ทุ้มกระเส่าดังออกมาเคล้าเสียงการกระทำก่อนจะใช้มือข้างหนึ่งหันหน้าให้เบี่ยงมารับรสจูมร้อนแรงไปพร้อมกัน สัมผัสกระทำเคล้ากับรสจูบที่ดูดดื่มเรียวลิ้นกันตวัดหยอกล้ออย่างซุกซนไปพลาง

จนเมื่อถอดถอนริมฝีปากออกมาจึงมีหยาดเหลวใสติดออกมาเป็นทางจนชวนให้รู้สึกลามกมากทีเดียว ซึ่งการสัมผัสเพียงเท่านี้จะไม่สามารถเติมเต็มความต้องการของท่านขุนยามตระกัดในครานี้ได้เลย

"เข้า...ไปถึงจุด...นี้เลยหนา"

เจ้าตัวกล่าวเมื่อพลิกตัวคนรักให้นอนหงายอ้าขาออกพาดกับหน้าขาของตัวเองเอาไว้ พร้อมทั้งการใส่กายเข้าไปภายในมันทำให้เรือนรางของอีกคนมีส่วนที่นูนออกมาจากเดิมนั่นคือช่วงท้องน้อยใต้สะดือ

"อ้ะ-"

รู้ตัวอีกทีเจ้าตัวน้อยก็ถูกพลิกตัวเสียแล้ว ครั้นถูกลูบจึงพลันสะดุ้งเพราะความกระสันที่มากล้นจะบรรยายออกมาเป็นคำพูด

"ยะ-อย่าแกล้ง"

คว้าข้อมือหนาไว้ก่อนผงกศีรษะขึ้นมาดู คิดไม่ถึงเลยว่าสิ่งนั้นเข้าไปได้อย่างไร ทั้งขนาดตัวที่ต่างกันมาเพียงนี้ ไม่รู้ว่าเพราะแรงราคะด้วยหรือเปล่าตนถึงได้ยอมรับมันเข้ามาอย่างเต็มใจ

เพราะอีกฝ่ายเป็นคนผอมบางและด้วยความต่างของขนาดตัวและขนาดของตนเองจึงทำให้มันนูนออกมาจนสังเกตุได้ ฝ่ามือหนาจึงหยอกล้อโดยการยื่นมือไปลูบส่วนที่นูนออกมาเพราะตนเองด้วยรอยยิ้มพอใจ

"กลั่นแกล้งอันใดกัน"

ได้ยินแล้วเป็นต้องยกยิ้มกระนั้นเขาก็ไม่ได้จงใจกลั่นแกล้งเสียอย่างใด ตนเพียงแค่หยอกล้อเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เมื่ออีกคนขยับมือมาพยายามพลักตนออก

จึงได้ใช้มือข้างหนึ่งรวบแขนทั้งสองไว้เหนือหัวเอาไว้ไม่ให้ขัดขืนได้อีกและจะได้ทำตามต้องการได้มากยิ่งขึ้น



"จ้วบ....อืม..."

ก่อนที่ตนเองจะโน้มไปหยอกล้อยอดอกไปพลางขณะเริ่มการทำรักที่ร้อนแรงในครั้งนี้จนเสียงเนื้อกระทบเคล้าไปพร้อมเสียงการดูดดุลหน้าอกไปด้วยจนทำให้อารมณ์พลุ่งพล่านจนยากจะหยุดยั้งได้อีกต่อไป

เสียงหวานครางระงมโดยไม่กลั้น เอี้ยวใบหน้ารับทุกสัมผัสว่าง่าย เนื่องจากไม่เคยทำอะไรแบบนี้มาก่อนจึงกลายเป็นผู้ตามไปโดยปริยาย แต่ทั้งนี้เจ้าตัวก็เคลิ้มกับสัมผัสนั้นอย่างน่าอาย

"ฮือ - มัน มันลึก"

"พี่หาญ- อ้ะ... มัน ลึก"

ศีรษะเล็กทิ้งลงบนหมอน เสียงหวานเอ่ยไม่ได้ศัพท์แทบไม่ได้ความ มือเรียวสวยพยายามดันไหล่หนาคล้ายอยากผลักออก แต่ดิ้นเพียงนิดก็เหมือนเป็นการแอ่นอกให้อีกฝ่ายเสียแล้ว สงสัยนักว่าอร่อยหรืออย่างไรถึงได้ดูดไม่ปล่อยเช่นนี้

"พี่หาญ-"

"หะ-หากจักปล่อย"

"ปล่อยในตัวน้องหนา"

เสียงนุ่มเว้าวอนคล้ายคนไม่มีสติก่อนจะครวญครางอีกครั้งเพราะแรงกระแทกที่ถี่ระรัว เป็นครั้งแรกของการตระกัดที่ได้รับการเติมเต็มขนาดนี้ ตนจึงอยากให้ทุกอย่างเสร็จสมข้างในโดยไม่คิดหน้าคิดหลังอีกตามเคย

"อืม...."

"มิต้องห่วง...พี่จักเติมเต็ม"

"น้องเสียจนล้นเอง"

แน่นอนว่าไม่ต้องให้บอกว่าปลดปล่อยข้างในหรอก เพราะตนจะเติมเต็มให้เสียเกินคำว่าพอใจอย่างแน่นอน กระนั้นพอพูดถึงฝั่งฝันตนก็ใกล้จะถึงเต็มทีจึงละจากยอดอกไปประกบจูบอีกครั้ง

ออกแรงดูดและเกี่ยวพันไปพร้อมกับกันให้อารมณ์พุ่งขึ้นถึงขีดสุดเป็นเวลาเดียวกันกับที่สะโพกแกร่งขยับถี่รัวรุนแรงจนเสียงเนื้อกระทบกันดังระงมไปทั่ว เจ้าของร่างกายกำยำที่สร้างจังหวะรุนแรงนั้น เน้นเป็นจังหวะสองสามทีทั่วทั้งร่างกายจึงกระตุกเกร็งและปลดปล่อยความรักเข้าไปภายในโดยมิรีรอ กลิ่นเหงื่อไคลไหลย้อยเปรอะเปื้อนเรือนร่างทั้งสองเสียงหายใจหอบกระเส่าดังเคล้าผสมกัน

ท่านขุนพิทักษ์นคร โน้มใบหน้าเข้าจูบอีกครั้งพร้อมดูดขบกัดริมฝีปากบางจนเจ่อบวมออกมาอย่างชัดเจน

"เป็นอย่างไรเล่า พอใจน้องหรือไม่"

"แต่กระนั้นพี่ยังมิพอใจเลยหนา..."

ราวกับคำขอนั้นของเจ้าตัวน้อยสมหวังดั่งใจ เมื่อรับรู้ถึงแรงกระแทกสองสามทีก่อนจะแทนที่ด้วยความรู้สึกอุ่นวาบทั่วท้อง ภายในอัดอั้นไปด้วยของเหลวขุ่นจนอึดอัด

“ฮือ”

วงแขนเรียวตวัดโอบรั้งดึงอีกฝ่ายมาจูบ อกกระเพื่อมด้วยความเหนื่อย พลันได้ยินว่ายังไม่พอใจจึงส่ายหน้าเล็กน้อยอย่างแผ่วเบา

“พอใจ หากแต่-“

“เหนื่อย..”

“น้องเหนื่อย-“

เสียงแผ่วเอ่ยขณะขยับตัวไปมา ถึงจะอยู่ในระหว่างตระกัดแต่เพราะกิจกรรมดังกล่าวส่งผลให้เรียวแรงที่แทบไม่มีลดลงไปอีก คนตัวน้อยครางอืออึงในลำคอ รู้ทั้งรู้ว่าหยุดอีกฝ่ายไม่ได้

"เหนื่อยอะไรกัน"

"น้องเพียงนอนเฉยๆ มิเป็นไรหรอก"

ยกยิ้มเย้าหยอกอีกคนพร้อมกับเป็นเวลาเดียวกันกับที่ฝ่ามือหนาเลื่อนขยับลูบตามกรอบหน้าเนียนที่ฉ่ำชื้นไปด้วยเหงื่อและหยาดน้ำตา ให้ตายสิทำให้เขาต้องการมิมีสิ้นสุดเสียจริง

ก่อนจะได้ทำอย่างนั้นฝ่ามือเรียวเล็ก จะรีบแปะแผ่นอกกว้าง ส่วนอีกข้างลูบท้องตนเบาๆ พวงแก้มแดงก่ำเมื่อกำลังตระหนักอะไรบางอย่าง ก่อนจะเงยสบกับอีกฝ่าย

“นะ-น้อง”

“น้องจักท้องไหม”

คนตัวโตยิ้มแล้วตอบกลับไปแทบจะทันที

"มิต้องคิดมากไป หากท้องขึ้นมา....พี่ก็จักรับผิดชอบเอง"

"แลเพียงแค่มีเจ้าตัวน้อยออกมาวิ่งเล่นเท่านั้นเอง"

"มิต้องกังวลตอนนี้มองเพียงแค่พี่ปล่อยใจไปกับพี่เถิด"

เจ้าตัวโน้มใบหน้าลงไปสัมผัสริมฝีปากบางนั้นอีกครั้ง ไม่ว่าจักตวงเท่าไหร่ ฉกฉวยเพียงไรความหอมหวานที่มีก็ไม่ลดลงเลยแม้แต่น้อย

มีเจ้าตัวน้อยออกมาวิ่งเล่น

ละออขยับใบหน้าคลอเคลียหาฝ่ามือหนาขณะฟังคำกล่าวนั้น หากอีกฝ่ายบอกว่าอย่าได้กังวล ละอองจึงเชื่อใจและพยักหน้า จากนั้นหลับตาพริ้มรับสัมผัสจูบบนริมฝีปาก

"อืม...."

เสียงคร่างทุ้มกระเส่าดังลอดออกมาระหว่างประทับจบพร้อมกับที่ร่างสูงใหญ่จะนั่งคุกเข่าอยู่บนเตียง ก่อนจะประคองอีกคนให้มานั่งทับตักตัวเองอยู่แบบนั้น แล้วจึงค่อยๆ จับสะโพกบางกดขึ้นลงรับกับการที่ขยับเอวกระแทกกายประสานเข้าด้วยกันเพื่อสนองความต้องการของตัวเองที่ไม่ลดละลงเลย ซ้ำยังทวีคูณยิ่งกว่าเดิมเสียจนอดไม่ได้ที่จะกระทำรักต่อ

ทางด้านเจ้าตัวน้อยของขุนพิทักษ์นคร โอนเอนขยับตัวนั่งตัก ฝ่ามือทั้งสองแปะลงบนบ่ากว้าง ทอดมองรอยสักและรอยแผล ในหัวพลันคิดเป็นห่วงว่าคนตัวสูงได้แผลนี้มาได้อย่างไร จะเจ็บมากหรือเปล่า ขณะนั้นจึงเป็นจังหวะที่พึ่งได้ก้มสำรวจเรือนร่างตัวเอง ริมฝีปากเจ่อเม้มเข้าหากัน ตอนนี้กายขาวถูกประดับไปด้วยรอยเขี้ยวและรอยรักจากท่านขุนเสียจนเป็นจ้ำ

"อ้ะ-"

มั่วแต่เหม่อลอยจนไม่ทันตั้งตัว ครั้นถูกกระแทกจึงหลุดเสียงหลง ของเหลวที่อัดอั้นภายในยังไม่ถูกนำออกเสียด้วยซ้ำ

"บะ-เบา เบาๆ"

ถึงอย่างนั้นช่องทางหลังกลับตอบสนองแกนกลางเป็นอย่างดีด้วยการบีบรัด จากเพียงแปะไหล่เปลี่ยนไปเป็นกอดคอ เล็บจิกลงแผ่นหลังกว้างลากเป็นทางยาวคล้ายหาที่ระบาย

ครั้นเมื่อปลายเล็บฝังลงลนแผ่นหลังกว้างก็ไม่ได้ทำให้พญายักษ์ตนนี้ รู้สึกขุ่นเคือง ซ้ำเป็นการตอบสนองกระตุ้นอารมณ์รุนแรงเสียอย่างนั้น อีกทั้งยังพอใจเสียด้วยซ้ำจนเผลอลอบครางกระเส่าออกมาเบาๆ

"อึก....อืมมมม"

"ปากบอกให้เบา...แต่ใยน้องถึงรัดพี่ถึงเพียงนี้เล่า"

ก่อนที่เขาจะเป็นฝ่ายหยอกเย้ากับถ้อยคำที่สวนทางกับร่างกายให้ได้ฟัง แม้จะบอกให้เบาและช้าเพียงใด ภายในกับตอดรัดแน่นยิ่งขึ้นเท่านั้น จนอดไม่ได้ที่จะขยับกายให้รุนแรงยิ่งกว่าเดิม

เพราะยิ่งทำก็ยิ่งรัดแน่นราวกับเชื้อเชิญให้รุนแรงเพื่อดูดกลืนทุกอย่างของเขาอย่างไรอย่างนั้นแล้วเช่นนี้จะให้เขาเบาลงได้อย่างไรกันยิ่งอารมณ์ที่พุ่งพล่านไม่หยุดยิ่งแล้วไปกันใหญ่

"ว่าอย่างไร....เรียกพี่อีกเถิดหนา"

"เรียก....คุณพี่เสีย..."

ซึ่งเมื่ออีกคนจิกเล็บลงบนกาย เขาเองก็มิรีรอที่จะสร้างรอยรักแม้แต่น้อย ริมฝีปากครอบกัดลงบนเนื้อตัวขาวเนียนทั้งลำคอ ไหปลาร้าระบายความต้องการ

ที่เกินจะเอ่ยออกมาเสียจนได้เลือดซิบออกมา ก่อนที่เสียงครวญครางหวานจะดังขึ้นมาที่ข้างหู

"ฮะ ฮือ พี่หาญ-"

"พี่หาญ"

หอมหวานไร้ซึ่งอะไรจะเทียบเคียงอยากลุ่มหลงราวกับจักกลืนกินเสียได้ ดวงตาคมกริบราวกับสัตว์ร้าย ลอบมองสบดวงตากลมโตที่คลอน้ำตา ก่อนจะยกยิ้มไปแนบชิดพวงแก้มเนียน

"น่ารักเสียจริง เมียพี่..."

คำชมหวานที่ได้ยินทำเอากล้ามเนื้อทั่วทั้งกายขาวเนียนแทบระทวย อาจด้วยเพราะแรงที่ใส่เข้ามายิ่งทำให้รู้สึกร้อนดั่งใกล้ไฟ สะโพกมนรับสัมผัสทุกอย่างจนเป็นรอยแดงเสียแล้ว

“ก็-ก็พี่ พี่กระแทกใส่น้องแรง”

“มะ- มันเจ็บ”

ดวงตากลมรื้นหยาดน้ำใส ริมฝีปากเจ่อนั้นเบะออกคล้ายอยากจะโวยวายไม่ให้ตนรัดได้อย่างไรกันเล่า ในเมื่อคนตัวโตส่งแรงเข้ามาไม่ยั้งเช่นนี้ จะให้เขาทำอย่างไรได้นอกจากตอบสนองไปเช่นนั้น

"เจ็บหรือ....ทำแบบนี้"

"น้องเจ็บหรือ..."

แม้จะถามด้วยเสียงนุ่มเหมือนเป็นห่วงแต่การกระทำหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ เมื่อการกระแทกกระทั้นยังคงรุนแรงเสียเช่นเดิม เผลอๆ อาจจะรุนแรงและเน้นเป็นพิเศษราวกับจะกลั่นแกล้งกันให้ได้

“อื้อ...ไยพี่ถึงได้กัดมากเพียงนี้”

“ตัวน้องไม่มีพื้นที่ว่างแลกระมั่ง”

เอ่ยถามไร้เดียงสาถูกเอ่ยออกมา แต่กลับเอียงคอให้สัตว์ร้ายได้ขบกัดถนัดขึ้นเสียอย่างนั้น ทุกส่วนบนร่างกายเนียนนุ่มตอบสนองราวกับเต็มใจให้ถูกกระทำได้อย่างเต็มที่ ฝ่ามือเล็กปัดป่ายทั่วก่อนมาหยุดแปะที่ริมฝีปากคนตัวสูงอีกครั้ง หรือหากพูดให้ถูกคือแปะปิดหนวดเสียมากกว่า ดวงหน้าจิ้มลิ้มนั้นทำเหมือนจะงอแง เสียงครวญครางจนเสียงแหบแห้งก่อนเอ่ย

"เช่นนั้นก็ดี....จักได้รู้..."

"ว่าอืมม....น้องคือเมียพี่"

เสือร้ายยกยิ้มพอใจเมื่อมองเรือนร่างขาวบางที่ถูกแต่งแต้มประดับไปด้วยรอยคมเขี้ยวและรอยรักที่ตนเป็นผู้ฝากไว้ เท่านี้อีกคนก็คงมิกล้าเผยผิวให้ผู้อื่นดูนักนอกจากเขา และคงเป็นการยืนยันว่าเป็นเมียเขาเต็มตัว เรียกว่าหึงหวงหรือแสดงความเป็นเจ้าของก็ได้กระมังก่อนจะเข้าไปหอมแก้มเนียน

กายเล็กสะดุ้งเฮือก พยายามดิ้นรนหนีจากอีกฝ่าย แต่แรงของอุทรจะสู้พญาได้อย่างไรกัน ยิ่งกับขนาดตัวที่ต่างกันมากขนาดนี้ ละออทำได้เพียงครวญครางเสียงหวาน ปล่อยให้ร่างกายถูกกระทำเสียจนระบม

“น้องเป็นของพี่- ฮึกเป็นของพี่คนเดียว”

เสียงหวานสั่นพลางเอ่ยย้ำให้ได้ยิน นัยน์ตาแวววไปด้วยหยาดน้ำที่คลอล้นเผลอกระพริบคราเดียวหยาดน้ำนั้นก็ร่วงล่นมาตามพวงแก้มจนน่าเอ็นดู ไม่รู้ว่าจะเรียกน่าเอ็นดู น่าสงสาร หรือน่าเห็นใจดี

"เช่นนั้นก็ดี"

เมื่ออีกคนกล่าวว่าจักเป็นของตนเพียงคนเดียวก็ได้แต่ยิ้มแทบปริ ก่อนจะจูบเบาๆ ที่ริมฝีปากให้เป็นรางวัลสำหรับเด็กดีในคราวนี้ แม้อีกฝ่ายจะยังคงร้องไห้ออกมา แต่สะโพกแกร่งก็ไม่มีทีท่าว่าจะหยุดลงแต่อย่างใดกระนั้นแม้จะไม่ได้ถี่รัวแต่ทุกครั้งที่ขยับเป็นการเน้นกระแทกเข้าไปให้ถึงจุด จนแทบจะเรียกว่าเข้าสุดออกสุดเลยก็ว่าได้ก่อนจะหอมแก้มไซ้ไปที่ซอกคอเนียนขาว

“อึก- อ้ะ อีกแล้วหนา”

“หนวดพี่ทิ่มแก้มน้อง”

เจ้าตัวคิดว่าจะทักอยู่หลายหน ละออขมวดคิ้วยกใหญ่ เพ่งมองเจ้าตัวการที่ทำให้ตนรู้สึกยุบยิบทุกครั้งที่อีกฝ่ายเข้ามาใกล้ ทั้งนี้แล้วตนมองว่าการไว้เคราน้ันมีเสน่ห์ ถึงในสภาพนี้จะอยากมุ่ยหน้าใส่มากกว่าชมเสียก็ตาม

"แล้วน้องมิชอบรึ?"

กระนั้นก็คงไม่สนใจคำตอบนักเพราะทันทีที่ถามจบก็ฝังจมูกไซร้ไปตามซอกคอ กดจมูกฝังแล้วใช้หนวดเคราน้ันถูไซ้ให้สยิวไปทั่วราวกับกลั่นแกล้งพร้อมทั้งใช้มือล็อคสะโพกที่เด้งไปมาเพราะแรงกระแทกเอาไว้ให้มั่นไม่ให้หนีไปไหนได้

“ฮึก-ฮือ”

ดวงหน้าเบือนหนีไม่ตอบ รู้สึกเสียวซ่านไปทั่งร่าง ทั้งจากความใหญ่โตที่เข้ามาภายในกาย รวมถึงจากหนวดที่จงใจทำราวกับแกล้งเสียอย่างนั้น ปากพร่ำบอกให้พอแล้ว ขณะที่ร้องไห้ไปด้วย

เวลาผ่านไปนานเท่าไหร่ไม่ทราบ กว่าจะรู้ตัวคนตัวเล็กก็เกร็งกระตุกปลดปล่อยของเหลวขุ่นให้เลอะเปรอะไปทั่วอีกครั้งโดยที่ยังไม่ทันได้สาวชักด้วยซ้ำ

“อะ- พี่..พี่หาญ”

ฝ่ามือเล็กพยายามยึดเกาะ ซบลงกับอกกว้างอย่างเหนื่อยอ่อน ปล่อยให้หยาดเหงื่อไหลตามกรอบหน้า ความขวยเขินตีกลับปะทุ เสร็จในเวลาไล่เลี่ยกันแบบนี้น่าอายเสียยิ่งกว่าอะไร

"ว่าอย่างไรเล่า"

"น้องน้อยของพี่"

"ร้องไห้ออดอ้อนพี่มีอันใดหรือ"

ร่างสูงยังคงกลั่นแกล้งอยู่แม้จะมีการจูบซับน้ำตาหรือใช้มือเกลี่ยออกจากดวงหน้าหวานให้แต่การกระทำอย่างอื่นก็ไม่หยุดลง จนเวลาผ่านไปเนิ่นนานทั้งสองก็กระตุกตัวเกร็งปลดปล่อยออกมาอีกครั้ง

แม้เนื้อตัวจะเหนียวเหนอะเพียงใดก็มิสนใจเจ้าตัววางคนตัวเล็กลงบนเตียงเพราะครานี้เขาจะเริ่มงานของจริงในค่ำคืนนี้แล้วเจ้าตัวลูบไปตามขาเรียวก่อนจะขบเบาๆ เมื่อนำขามาพาดไว้กับไหล่ตนเองไว้

****

ค่ำคืนแสนยาวนานยังคงดำเนินต่อไป จนดวงจันทร์พึ่งขึ้นหัวค่ำก็ตกดึกสงัดเลยเที่ยงคืนมานานมากโข แล้วเสียงเนื้อกระทบกันครั้งสุดท้ายดังลั่นก่อนที่คนตัวโตจะกระตุกปลดปล่อยเข้าไปภายในเป็นครั้งที่เท่าไหร่แล้วก็ไม่รู้

ถึงจะเอ่ยร้องขอเพียงใด แต่รู้ดีว่าพญาหนุ่มผู้นี้ไม่มีทางหยุดเป็นแน่ เสียงครวญครางระงมผสมปนเปไปกับเสียงเนื้อกระทบกันอยู่เรื่อย ละออไม่รู้ตัวเลยว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไหร่ ราวกับยิ่งดึกสติยิ่งเลือนหาย ปล่อยให้กิจในครั้งนี้ถูกพ่อหาญเป็นคนชักนำแทน

ร่างสูงใหญ่ค่อยๆ ถอนแก่นเนื้อร้อนออกมาในลักษณะท่าทีเหนื่อยหอบ เมื่อถอดถอนออกมาก็ตามคาด น้ำรักสีขาวขุ่นปนสีชมพูจากการร่วมรักครั้งแรกแสนรุนแรงก็ล้นทะลักออกมาจนเปื้อนไปทั่ว เจ้าตัวมองภาพนั้นอย่างพอใจก่อนจะโน้มตัวลงไปจูบที่หางตาคนรักเบาๆ อย่างนึกเอ็นดูและพึงใจ

"ฮ่า...แฮ่ก....เป็นอย่างไร"

"หายคิดถึงพี่หรือไม่"

"สมใจน้องหรือไม่"

จวบจนอีกฝ่ายถอดถอนออกไปเป็นสัญญาณบอกกลายๆ ว่าจบลงแล้ว คนตัวเล็กเป็นต้องหอบถี่เรี่ยวแรงที่มีพลันหายไปเสียหมด เปลือกตาปิดลงยามรับสัมผัสจูบ

"อือ..."

เอ่ยตอบเพียงเท่านั้น เสียงแหบแห้งน่าเอ็นดู กระนั้นก็ดึงตัวอีกฝ่ายให้ลงมานอนด้วยกัน กลิ่นหอมการเวกยังคงเจือจางให้ดอมดม วงแขนเล็กกระชับกอดคออีกฝ่ายก่อนศีรษะจะถูไถคล้ายยังอยากอ้อนอยู่

จากดวงหน้าตนคงบอกได้แล้วว่าสมใจเสียเกินคุ้ม

"..."

"จะ-"

"จะมีใครได้ยินเสียงพวกเราไหมจ้ะ"

นึกเหนียมอายขึ้นมาก็ตอนนี้ เพราะเป็นตอนกลางคืนที่แสนจะเงียบสงัด รอบข้างดูเป็นใจให้กิจกรรมในเรือนดำเนินจนจบ หากใครมาได้ยินก็เกรงกลัวว่าจะดูไม่ดี

"มิต้องเป็นห่วงหนา"

"มิมีอ้ายอีตนใดจักมาว่าเมียเจ้าเรือนผู้นี้ดอก"

เอ่ยปลอบพร้อมกับจูบเบาๆที่ขมับพร้อมทิ้งตัวลงนอนกอดคนตัวน้อยเอาไว้ สองแขนโอบกอดไว้อย่างถะนุถนอมก่อนเจ้าตัวจะลุกขึ้นนั่งข้างๆอีกคน เมื่อละออได้ยินเช่นนั้นจึงสบายใจขึ้นมาบ้าง คนตัวเล็กนอนคุดคู้ซุกหาความอุ่น

"ไปอาบน้ำเช็ดตัวเสียเถิดหนา"

"จักได้สบายตัว"

ไม่รอคำตอบก่อนเจ้าตัวน้อยจะพยักหน้าร่างสูงใหญ่ของท่านขุนนางหนุ่มก็รีบเดินไปหยิบเอาอุปกรณ์อาบน้ำต่างๆ มาก่อนจะมาช้อนร่างอุ้มคนที่หมดแรงขึ้นมาในอ้อมแขนแล้วเดินลงเรือนมุ่งไปที่ท่าอาบน้ำ เพราะว่าดึกแล้วเลยมิจำเป็นต้องกลัวผู้ใดมาเห็น

ร่างกายที่แสนบอบบางลอยหวือเข้าอ้อมแขนแกร่งจึงผวาตัวตกใจรีบคล้องคอไว้ ดวงตาสำรวจสิ่งรอบกายยามถูกพาออกจากเรือน คงเพราะเวลานี้ไม่มีใครออกมาทำกิจอะไรจึงเงียบสงัด

"เจ้าจักอาบเอง"

"หรือจักให้พี่อาบเช็ดตัวให้เล่า?"

ครั้นเมื่อมาถึงที่ท่าน้ำของเรือน ก็ค่อยๆ วางอุปกรณ์ต่างๆ ลงพร้อมทั้งถามความเห็นของคนในอ้อมอกในทันที

"มิเป็นใดดอก"

"ละอออาบได้จ้ะ"

เสียงหวานเอ่ยอย่างมั่นใจ ดันอกแน่นออกเพื่อที่ตนจะได้หย่อนกายลงพื้น แต่เท้ายังไม่ทันได้แตะดี ตัวก็แทบล้มพับลง มือเล็กรีบคว้าแขนคนรักไว้ขณะที่ขายังคงสั่นไม่เลิก ละออมุ้ยหน้า ไม่คิดว่าเรี่ยวแรงจะหายไปจนไม่มีถึงเพียงนี้ ท้ายที่สุดจึงตัดสินใจเงยสบคนข้างกาย แววตาคล้ายขอร้องอยู่กลายๆ

"ระวังเสียหน่อยเถิด"

"ให้พี่ช่วยหนา"

เจ้าตัวกล่าวพร้อมกับประคองร่างคนรักที่แทบจะทรุดเมื่อคู่ขึ้นมาก่อนจะหย่อนกายส่วนหนึ่งลงน้ำโดยให้อีกส่วนยังอยู่บนบก แล้วให้อีกคนนั่งบนหน้าขาข้างหนึ่งให้เอนซกอกตนเองไว้ เพราะเกรงว่าหากลงน้ำตรงๆ อีกคนอาจจะเจ็บแสบหรือหนาวได้เพราะดึกแล้ว น้ำค่อนข้างเย็น เลยเลือกที่จะหยิบอุปกรณ์ต่างๆมาเช็ดตัวให้อีกคนแทนโดยเริ่มจากการเช็ดจากล่างขึ้นบนช้าๆ

ทางฝั่งผู้ที่ได้รับการดูแลแม้จะรู้สึกกระดากอายอยู่บ้างที่ต้องให้คนอื่นมาช่วยอาบให้ แต่หากฝืนไปคงไม่ดี จึงทำเพียงหย่อนกายนั่งให้ดูแลไป แต่มือก็ลูบไล้ผิวตนไปด้วยเพื่อไม่ให้เป็นการกินแรง

"เป็นอย่างไรบ้าง"

"สบายดีหรือไม่ หรือจักเย็นเกินไป?"

ถึงน้ำจะเย็นเฉียบจนทำให้รู้สึกหนาวอยู่บ้าง แต่ใช่ว่าจะถึงกับทนไม่ได้ ผู้ที่ถูกถามจึงส่ายหน้า นั่งเกาะคนตัวสูงอยู่เช่นนั้น ดวงตาหันสำรวจไปมาบ้างก่อนจะมาหยุดตรงรอยแผลของอีกฝ่าย แม้มืดค่ำจนเห็นสิ่งรอบข้างไม่ชัด กระนั้นรอยแผลที่ตนเคยเห็นยังคงติดตา

"ตรงนี้"

"เจ็บไหมจ้ะ"

นิ้วเรียวแตะแผ่วตรงรอยแผลหัวไหล่ เท่าที่เห็นคงไม่ใช่รอยแผลใหม่ แต่ดวงหน้าก็แสดงถึงความกังวลอยู่บ้าง พลอยนึกภาพไปถึงในคราแรกที่โดน แบบนั้นไม่เจ็บแย่เลยหรือ

"....."

ระหว่างเช็ดเนื้อเช็ดตัวและทำความสะอาดร่างกาย ก็สังเกตุถึงอีกคนที่ลอบมองสำรวจร่างกายของเขาอยู่ตลอด แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่ได้พูดอะไรจนกระทั่งอีกฝ่ายถาม

"มิเจ็บดอก"

"บาดแผลมันหายแล้วจักเจ็บได้เยี่ยงไร"

เพราะมันก็ผ่านมาสักพักจนแผลหายดีเหลือแค่ร่องรอยไว้เป็นความทรงจำ จึงไม่รู้สึกเจ็บอะไร แต่ตอนที่ได้มันมา ก็ใช่ว่าจะไม่เจ็บแต่มันไม่เป็นไร เขาอดทนได้ เพราะหน้าที่การงาน และความตั้งมั่นของตนเองจึงผ่านมันมาได้ไม่ยากนัก

"น้องมิต้องกังวลไปดอก"

"พี่จักมิเป็นไร"

ช่างน่าอายที่ตนถามไม่คิด พยักหน้าเบาๆ ดวงหน้าเงยสบ ก้ำกึ่งระหว่างความชื่นชมและความกังวลแต่หากคนตัวสูงเอ่ยเช่นนั้น ละออเลยไม่อยากแสดงท่าทีอะไรมากถึงอากัปกิริยาคงแสดงออกอย่างเปิดเผยหมดแล้วว่าเป็นห่วงก็ตาม

"น้องแค่..."

"กลัวว่าพี่จักได้แผลเพิ่ม"

น้ำเสียงอ่อนลง นิสัยแบบนี้แก้ไม่หายปลายนิ้วลูบอย่างแผ่วเบาตรงส่วนแผลราวกับว่าหากถูไปเรื่อยๆแล้วรอยจะหาย ปล่อยให้ความคิดฟุ้งซ่านอยู่พักนึงก่อนคลี่ยิ้มบางๆ ให้
"มันเป็นงานแลหน้าที่ของพี่"

"พี่ยินดีหากจักได้ปกป้องผู้อื่นด้วยร่างกายนี้"

"กระนั้นพี่ก็จักระวังมิเจ็บบ่อยหรือหนักอีก"

"จักได้ปกป้องหัวใจของเจ้า ที่ห่วงใยพี่ดังนั้น....."

"เชื่อใจพี่แลมิต้องกังวลเถิด"

หน้าผากแนบชิดคลอเคลียคล้ายกับปลอบประโลมไม่ให้อีกคนต้องคิดหนักเกี่ยวกับตนเองและอยากให้เชื่ออยู่อย่างนั้น ระหว่างนั้นตนก็ผลัดเช็ดถูให้อีกฝ่ายอย่างเบามือบ้างเพื่อเป็นการขอบคุณ เวลาผ่านไปเท่าไหร่ไม่ทราบ กว่าจะรู้ตัวร่างกายก็สะอาดหมดจดแล้ว หากเว้นก็แต่รอยเขี้ยวและรอยแดงจ้ำเป็นจุดบนเนื้อตัวที่คงต้องใช้เวลาซักพักถึงจะหายไป

"ขึ้นกันเลยไหมจ้ะ"

เสียงหวานเอ่ยเมื่อเวลาผ่านไปเมื่อเรือนร่างของพวกตนปราศจากเหงื่อไคลและสิ่งเปรอะเปื้อน พญาหนุ่มจึงอุ้มอีกคนกลับเข้าหอนอน แต่ไม่ใช่หอนอนของอีกคน กลับเป็นหอนอนของเขาเสียเอง

"นอนกับพี่ที่นี่หนา วันพรุ่งพี่จักให้บ่าวจัดการหอนอนของเจ้าเสีย"

"นอนเถิดหนาคนดีของพี่"

เจ้าตัวกล่าวพร้อมวางร่างบางของอีกคนลงบนเตียงนุ่มของตัวเองก่อนที่จะแวะเดินไปเก็บเสื้อผ้าที่กองอยู่ในหอนอนอีกคนไม่ให้ดูน่าเกลียด แล้วจึงกลับมานอนอยู่ข้างๆ อีกคนในสภาพที่ยังไม่ได้ใส่อะไรกันทั้งคู่ สองแขนโอบร่างบางเข้าแนบชิดแผ่นอกอย่างเบามือและอบอุ่น

"ขอให้จงหลับฝันดี"

และอาจเพราะความล้า ละออจึงไม่ได้เอ่ยอะไรต่อมากนัก ทำเพียงพยักหน้าเชื่อฟัง รอจนกระทั่งอีกคนขึ้นมานอนบนเตียงก่อนขยับหนุนแขน ศรีษะขยับเข้าหาความอุ่นจนกายแนบชิด ขยับเข้าหากลิ่นอายที่เผลอเลยติดไปเสียแล้ว คำพูดปลอบประโลมที่เอ่ยหลายหนทำให้ละออเชื่อว่านับจากนี้ไม่มีอะไรให้ต้องกังวล

"ฝันดีเช่นกันนะจ้ะ"

ความเพลียที่สะสมตั้งแต่ช่วงหัวค่ำทำให้ในคราวนี้เปลือกตาปิดลงว่าง่าย กระนั้นไม่ลืมฝากรอยจูบบนริมฝีปากคนตัวโตอย่างแผ่วเบา ก่อนท้ายที่สุดลมหายใจจึงเข้าออกเป็นจังหวะ ซึ่งคือสัญญาณที่ว่าเจ้าเด็กตัวน้อยคนนี้ได้เข้าห้วงนิทราไปแล้ว เสียงลมหายใจที่เงียบสงบบ่งบอกถึงการหลับไหลจากเรือนร่างเล็กในอ้อมแขนของท่านพญาหนุ่ม เขาลอบมองใบหน้าใสที่สะท้อนรับแสงจันทร์อยู่อย่างเป็นนิจ

"มิต้องห่วงหนา"

"พี่จักมิให้ผู้ใดมาทำให้ใจเจ้าต้องมัวหมอง"

"อย่าได้พะวงไปเลย แม่ยอดดวงใจของพี่"

สัมผัสอ่อนโยนแนบชิดติดหน้าผากและเปลือกตาเจ้าตัวน้อยในอ้อมกอด ก่อนที่ท่านขุนจะค่อยๆ ปล่อยให้สติของตนเลือนหายสู่ห้วงนิทราไป

—-- END ---—